

ше неравната земя и много рѣдко се навеждаше . . .

Изведнѣжъ земята слабо забуча, потрепера и се облѣ отъ бистро-зелена свѣтлина. Старецътъ погледна на изтокъ и изтрѣпна: надъ хълма бързо се издигаше голѣма, топла звезда. Нейната свѣтлина изви погледа му. Той видѣ хиляди ангелски крила да трептятъ въ облацитѣ и чу до земята да достига неясна, божествена пѣсень.

Изплашенъ, старецътъ забърза да съобщи видението. Но едва извилъ предъ пещерата— застана като вцепененъ: предъ входа свѣтѣше като дене! Отъ вжтре идѣше тихъ поплакъ!

Той се спушна въ пещерата и потрѣпна отъ благоговѣненъ страхъ:

Лицето на девойката сияеше надъ едно малко сщчество..

Старецътъ падна на колѣне, дигна ржце и високо произнесе:

— Велика е благодатъта Ти, Господи! Наистина, въ моя родъ Ти посели Сина Си! Азъ видѣхъ Твоя погледъ да бди надъ Неговото ложе! . . .

Стана. Съ лице свѣтнало отъ неземна радостъ метна своя хитонъ върху Майката и Божествения Младенецъ и затихна въ молитва . . .

— Долавямъ стѣпки, — прекжсна го Свѣтлата Невѣста.

— Кой е? — попита високо старецътъ.

Вратата се отмѣсти и предъ нея застанаха трима души въ гуни.

— Приемете ни да поднесемъ първия даръ на Оня, за Когото грѣе звездата и пѣятъ ангелитѣ, — помоли първиятъ.

